

© Ros Ribas (fotos d'assaig)

dues dones que ballen

de **Josep M. Benet i Jornet**

direcció **Xavier Albertí**

Teatre de Salt - 4 de març a les 21h. i 5 de març a les 21h.

Teatre Lliure Gràcia - del 10 de març al 24 d'abril de 2011

Dues dones que ballen

de **Josep M. Benet i Jornet** direcció **Xavier Albertí**

intèrprets

Anna Lizaran / Alícia Pérez

escenografia **Llorenç Corbella** / vestuari **María Araujo** / il·luminació **Xavier Albertí** i **Marc Lleixà** / so **Jordi Orriols**

ajudant de direcció **Xavier Martínez** / alumna en pràctiques del Màster Oficial Interuniversitari en Estudis Teatral **Ana Puchau** / escenografia de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona **Jennifer Sotillo**

construcció d'escenografia **Taller d'escenografia Jordi Castells**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Teatre Lliure** i **EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona**

espectacle en català

sistema d'anell magnètic per a persones amb discapacitat auditiva

durada aproximada: **1h. 30' sense pausa**

col·loqui **27/03**

assaig obert ***Dues dones que canten***, dramatúrgia i direcció **Joan Fullana**.

dies 1 i 8/04 a les 17:30h. Entrada gratuïta.

Horaris de dimecres a divendres a les 20:30h.

dissabte a les 18h. i a les 22h.

diumenge a les 18h.

Preus 25€ (dimecres, dia de l'espectador: 16€)

Anna Lizaran i Alícia Pérez, dues actrius de generacions diferents i trajectòria inqüestionable, ballen verbalment l'últim text de Benet i Jornet sobre la desposseïció de la pròpia vida.

Estrena a la galàxia.

"Josep Maria Benet i Jornet és el creador del serial català i, en certa mesura, el pare de tots els dramaturgs actuals del país."

Santi Fondevila, **La Vanguardia**

"El nostre gran dramaturg."

Joan Anton Benach, **La Vanguardia**

Dues dones que ballen explica la relació gairebé accidental de dues dones d'edats diferents, entre la maduresa i la vellesa. Una relació que evolucionarà i conclourà de manera segurament inesperada. Però és això, només? Les converses entre elles potser descobriran, sense èmfasi, fins i tot amb humor, però també amb moments exasperats, la misèria d'unes persones que, de maneres diferents, han estat humiliades per la indiferència, de fet comprensible i de fet potser inevitable, del món que les envolta. Tot plegat, insisteixo, amb la naturalitat assumida amb què es viuen les misèries al nostre món quotidià, tan ple de difuminades il·lusions i d'impalpables meravelles. A voltes cabudes, a voltes irritants, a voltes ridícules, a voltes estúpides, m'agradaria pensar que podrem arribar a sentir certa pietat inútil per aquests personatges mig trencats que decideixen ballar, no al ritme que els marca el seu entorn, sinó al ritme que escullen elles; i fer-ho juntes, i fer-ho de manera consoladorament definitiva.

Josep M. Benet i Jornet

Qui sóc i per què escric

El meu avi Josep Benet era un pagès humil de les Borges Blanques, dels que penjaven Macià a la capçalera del llit. Ell i els seus fills no llegien llibres, no assistien a espectacles teatrals; altra feina tenien lluitant amb la misèria. El meu avi Francesc Jornet era un metge força conegut a l'Hospitalet del Llobregat. Va ocupar càrrecs en un partit de dretes i els rojos el van matar just començada la guerra de 1936. Llegia, però no va voler donar cap mena d'educació seriosa a les seves filles. El meu pare, Pere, odiava haver de fangar, va abandonar la seva terra i es va convertir en comptable. Casant-s'hi, la meva mare, Concepció, va baixar d'escalafó social. Van llogar un pis minúscul a Barcelona, a la Ronda de Sant Antoni, i allí vam néixer la meva germana Núria i jo.

A casa hi havia pocs, comptats, llibres. No anàvem al teatre. Tanmateix, així que vaig aprendre a llegir (em va costar, era molt talòs), els llibres se'm van convertir en una passió. Entre demanar que em regalessin una joguina o un llibre (no hi havia mitjans per a les dues coses), preferia un llibre. Els meus tiets de Gironella, on passava els estius, tenien una biblioteca, als meus ulls, abundant i atractiva, del temps de la República, i allí vaig llegir coses en català. A Barcelona llegia novel·les "de duro" en castellà; els meus clàssics van ser Alf Manz (lladres i serenos), Josep Mallorquí (oest), George H. White (ciència ficció) i Marisa Villardefrancos (sentimental). Però també vaig llegir, per exemple, Jules Verne i Karl May. A penes passava d'això. Un parell de cops vaig actuar en funcions teatrals del col·legi, els Escolapis de Sant Antoni. Als quinze o setze anys vaig ingressar, amb passió, al quadre escènic juvenil de la parròquia del Carme.

Sempre vaig voler ser escriptor. Volia ser escriptor com qui vol ser astronauta, sabent que mentida, que mai no ho seria. Compte, durant un temps, el model d'artista en qui somiava era l'escriptor de consum. Les novel·les de Graham Greene les trobava espesses. Jo era un noi de barri, mal adaptat al barri però sense ningú que em donés altres referents. Feble, sense cap confiança en mi mateix i, molt menys, en la meva capacitat intel·lectual, amb uns pares amoïnats per la meva ineptitud...; però escrivia i sabia que mai no deixaria d'escriure, primer novel·les i després teatre, podeu imaginar quina mena de textos. No somiava truites, tenia clar que no estava escrivint res de bo i que mai no escriuria res de bo, però l'escriptura era un vici, i la consciència d'aquest vici reprovat per la família, però inevitable, es confon amb l'origen de la consciència de la sexualitat, un altre vici reprovat aleshores per la societat, però també inevitable.

Durant la misèria de la postguerra la meva mare es refugiava en una religiositat sense fissures i el meu pare es refugiava en les minyones que anaven a ballar el dijous al Price. La meva germana era oberta i simpàtica, jo era tímid i esquerp. La meva distracció constant, durant anys, eren els tebeos (els llibres arribaven amb comptagotes, un cada cinc o sis mesos), i jo mateix, amb qualsevol paper, normalment amb els papers que embolicaven els queviures a la plaça, fabricava els meus propis tebeos, col·leccions senceres, incloent dibuix i text. A casa es pensaven que m'agradava dibuixar i que hi tenia mà (mentida), i no donaven relleu al fet que els meus dibuixos sempre anessin acompanyats d'argument. Aquells tebeos maldestres, imatge i diàleg, el pont cap al teatre. Però per què el teatre? No ho entenc, és un misteri: l'origen d'aquesta dèria em resulta incomprendible. Amb sacrificis (sempre m'ho recordaven), el pare volia que arribés on ell no havia pogut arribar, que estudiés peritatge industrial, i la meva mare volia retornar-me el lloc que a través del seu em concernia, una altra condició social: nosaltres no som genteta, deia sempre. Desastre. Feia campana a les classes, m'escapava a la Biblioteca de Catalunya i m'evadia de responsabilitats llegint autors nous, diferents, una mica més enllà del pur consum. Tenia l'instint de trencar el meu propi sostre d'interessos, i ho feia a les palpentes; absolutament ningú que em guiés i que em digués que potser no estava cometent maldats. Ja ganàpia, amb divuit anys em sembla, en acabar-se unes vacances de Nadal, vaig dir a casa que no tornava a l'Escola Industrial, on anava repetint cursos, i que em posessin a treballar. El meu pare, generós, desesperat, em va preguntar què volia fer a la vida. No m'esperava la pregunta però, per sobtat instint, vaig dir que filosofia i lletres. I em van pagar la finalització del batxillerat (només tenia fets quatre cursos) i em van pagar filosofia i lletres.

Un dels meus millors amics, company de curs, diu que no ha vist mai ningú que passés per la Universitat aprenent tan poc com jo de les matèries que ens ensenyaven. Aprovava perquè a romàniques era impossible suspendre. Però la Universitat va ser molt important per a mi. El meu objectiu no era fer una carrera, era trobar la manera d'aprendre a escriure teatre. Els companys em donaven lliçons de literatura, de pensament, de vida. Els catedràtics, no, però els companys, ja ho crec. Per primera vegada trobava referents. D'altra banda, i també per primer cop, hi havia persones que em valoraven. No gaire, una mica.

El meu pare, per herència familiar, era, només de boca, catalanista i antifranquista. A la Universitat vaig acabar d'entendre que havia de lligar-me a la cultura catalana i vaig participar, sense cap protagonisme, en la lluita antifranquista. Però no vaig militar en cap partit. Amb Joaquim Molas, a través de Joan-Lluís Marfany, en classes clandestines, vaig aprendre el que sé,

sobretot, de literatura catalana del XIX i del XX. A l'EADAG, a través d'Adrià Gual, vaig connectar amb la gent que protagonitzaria la renovació teatral a Barcelona. L'any 1963, impensadament, vaig guanyar el premi Josep M. de Sagarra de teatre. Va ser l'inici d'una "carrera" d'autor de literatura dramàtica que somiava però considerava impensable.

Sóc escriptor de teatre, diria, per una mena de fatalitat inevitable, malgrat jo mateix, malgrat les meves mancances, les meves febleses. Hi ha d'haver una altra anàlisi més racional que aquesta, però l'amor al teatre ha estat i és una obsessió que condiciona per complet la meua vida. Tinc molt poca confiança en mi mateix, però sé que mai no deixaré d'escriure teatre, mai no deixaré de lluitar per crear unes peces teatrals sempre més rigoroses i ambicioses que les que he escrit abans. Encara que m'estimbi. Però m'estimbaré intentant aixecar el propi llistó. Escriure no és senzill. Cada vegada menys. Escriure no és posar-te a pixar i suposar, pretensió elemental, que pixes or. Escriure ha de suposar una pretensió diferent i desmesurada, ha de ser voler edificar una catedral, feina plena d'infinits problemes que no és segur si sabràs resoldre'ls.

Els "temes" de les meves obres són limitats. Lluito per esprémer-los, per oferir-los amb el màxim de complexitat, i sé que les alternatives són dues: o bé no ho aconseguixo i fracasso, o bé ho aconseguixo i tota una part del meu limitadíssim camp d'acció resta exhaurida i intransitable per sempre. D'un cantó o de l'altre, doncs, el terror s'imposa quan acabo una obra nova.

Escric teatre, els meus textos busquen convertir-se en espectacle teatral. Malgrat una instintiva misantropia estimo el tracte amb la gent de teatre i trobo que el curs dels assaigs és una experiència fascinant, enriquidora. Sé que, dins de l'espectacle, sóc una entre tantes peces que el componen, i que l'experiència del muntatge pot obligar a revisar el text. Hi compto. La peça tornarà a ser només meua, és un dir, quan torni al llibre, a la literatura escrita.

Una nit d'estrena és la cosa més angoixosa del món. Però també la més bella, i no la canviaria per res.

Josep M. Benet i Jornet

Josep M. Benet i Jornet

(Barcelona, 1940)

És dramaturg i guionista. Entre 1962 i 1966 estudia Filosofia i Lletres, branca de Romàniques, a la Universitat de Barcelona. Entre 1974 i 1981 va exercir com a professor de literatura dramàtica a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha publicat, a revistes i diaris, articles sobre literatura i, en menor grau, sobre altres temes. El seu teatre, d'inspiració realista, es basa, sovint, en tècniques d'origen literari (fulletó, ciència-ficció, còmic, etc). Ha conreat també el teatre infantil (*Supertot*, 1976; *El somni de Bagdad*, 1977; *Carlota i la dona de neu*, 1992, etc.). Des del 1975 és guionista, a més, de serials televisius (amb *Nissaga de poder* va ser guardonat amb el premi de la Institució de les Lletres Catalanes en l'apartat de guions audiovisuals, juntament amb la resta de guionistes) amb un gran èxit d'audiència.

Va ser cofundador de la revista *Els Marges*, on ha col·laborat com a crític literari, com també als diaris *El Noticiero Universal*, *El Correo Catalán*, *El Diari de Barcelona*, *Avui* i *El País*, i a la revista *Serra d'Or*.

El 1997 va rebre la Creu de Sant Jordi i l'any 2010 el premi Max d'Honor de la SGAE. L'any 2010 va publicar les memòries *Material d'enderroc*.

relació d'obres teatrals

1963 *Una vella, coneguda olor*. Premi Josep M. de Sagarra, 1964. Emesa pel circuit catalanobalear de Televisió Espanyola el 1975.

1964 *Fantasia per a un auxiliar administratiu*. Premi Ciutat de Palma, 1967.

1965-66 *Cançons perdudes (Drudània)*.

1966-68 *Marc i Jofre o els alquimistes de la fortuna*. Premi Crítica Serra d'Or, 1970. No estrenada.

1968-69 *La nau*. Emesa pel circuit catalanobalear de Televisió Espanyola el 1981. Traduïda al castellà per Jordi Coca, a l'anglès per George E. Wellwarth i al francès per Jean-Pierre Moumon.

1970 *L'ocell Fènix a Catalunya o alguns papers de l'auca*.

Taller de fantasia (La nit de les joguines). Algunes de les peces curtes de què consta van ser emeses en traducció castellana per Televisió Espanyola el 1972. Traducció castellana de Ramon Pouplana.

1970-71 *Berenàveu a les fosques*. Premi Ciutat de Sabadell 1971. El 1975 va ser emesa per primer cop pel circuit catalanobalear de Televisió Espanyola. Traducció castellana d'Alberto Claveria.

1971 *Tedi de febrer*.

1973 *La desaparició de Wendy*. Traduïda al castellà per Jaume Villanueva el 1985 i per Emilio Gutiérrez Caba el 1994.

Supertot. Traduïda al castellà per Francesc Alborch, i emesa per Televisió Espanyola el 1975. Traduïda al portuguès per Roberto Blat Lage i al basc per Patxi G. Ardanaz.

1974 *A la clínica (Apunt sobre la bellesa del temps-1)*.

1971-75 *Revolta de bruixes*. Estrenada pel circuit catalanobalear de Televisió Espanyola el 1976. Traduïda al castellà per Amparo Tusón.

1975 *Helena a l'illa del baró Zodiac*. Traduïda al castellà per Carme Barberà i emesa per Televisió Espanyola el 1976. Al francès, va ser traduïda per Montserrat Romaña, i al búlgar, per Banko Bankov.

1975 *El somni de Bagdad*. Traduïda al castellà per Francesc Alborch el 1976 i per Montserrat Romaña el 1978.

1976 *Dins la catedral (Josafat)*. Estrenada pel circuit catalanobalear de Televisió Espanyola amb el títol de *Josafat* el 1976.

1976 *Rosa o el primer teatre*. Ampliada i revisada el 1984.

1977 *La fageda (Apunt sobre la bellesa del temps-2)*. Traduïda a l'alemany per Frank G. Hirschmann, al castellà per Adelardo Méndez Moya i al francès, traduïda per André Delmas.

1977-78 *Descripció d'un paisatge*. Traduïda al castellà per Roser Berdagué i al francès per Ángeles Muñoz.

1976-1979 *Quan la ràdio parlava de Franco*. Escrita amb aportacions de Terenci Moix.

1979 *Elisabet i Maria*. Estrenada pel circuit catalanobalear de Televisió Espanyola, dividida en cinc capítols.

Baralla entre olors. Estrenada pel circuit catalanobalear de Televisió Espanyola el 1981. Traducció castellana de l'autor.

1983 *El tresor del pirata negre.* Traduïda al castellà per Teresa Mañà. No estrenada.

1979-84 *El manuscrit d'Ali Bei.* Premi Societat General d'Autors 1984. Premi Crítica Serra d'Or 1986. Estrenada al Teatre Lliure el 1988. Emesa pel circuit català de Televisió Espanyola 1989. Traduïda al castellà per Mercedes Abad.

1987 *Història del virtuós cavaller Tirant lo Blanc.* Traduïda al castellà per Sergio Mustieles.

1985-1988 *Ai, carai!* Estrenada al Teatre Lliure el 1989. Traduïda al castellà per Emilio Gutiérrez Caba. Emesa pel circuit català de Televisió Espanyola el 1990.

1989 *Desig.* Premi Crítica Serra d'Or 1989. Premi Nacional de Literatura Catalana a l'autor de la millor obra de teatre feta pública durant els anys 1988, 1989 i 1990. Emesa en català pel Canal 33 el 1991. Traduïda al castellà per José Sanchis Sinisterra, al francès per Rosine Gars, a l'alemany per Fritz Rudolf Fries, al polonès per Carlos Marrodán Casas, a l'anglès per Sharon Feldman, al portuguès per Alcione Araújo i a l'italià per Federica Casca i Mari Carmen Llerena.

Dos camerinos (Apunt sobre la bellesa del temps-3). Traduïda al castellà per l'autor. No estrenada.

1990-1991 *(Carlota i la dona de neu) La història de Carlota quan se'n va anar a salvar el seu amic de les mans de la dona de neu.* No estrenada.

1990-1992 *Fugaç.* Traduïda al castellà per Pilar Alba, al francès per Michel Azama, al rus per Irina Gluixenko i al búlgar per Maia Guenova.

1992-1993 *E.R.* Premi Crítica Serra d'Or 1994. Premio Nacional de Teatro 1995. Estrenada al Teatre Lliure el 1994. Emesa per TVE-Catalunya el 1995. Traduïda al castellà per José Maria Pou. Premi Rojas de Toledo al millor text d'autor espanyol viu estrenat el 1996, Premi Celestina al millor autor espanyol estrenat a Madrid el 1996. El muntatge castellà, a més d'una gira per Espanya, va viatjar a Cuba, Guatemala i República Dominicana, la segona meitat de 1999. En muntatges autòctons, va ser estrenada a Santiago de Chile, i a Santo Domingo (República Dominicana).

Traducció francesa feta per Mila Casals i Dominique Hollier el 1996, i per Rosine Gars el 1999; al búlgar per Maia Guenova, a l'hongarès per György Jánosházy i al coreà per Hojoon Yim. Ventura Pons en fa una versió cinematogràfica titulada *Actrius* el 1997 que obté el premi especial del jurat i el premi al millor guió al XXXVII Festival Internacional de Cine y Televisión de Cartagena (Colòmbia).

- 1993 *Alopècia*, dins l'espectacle *Homes* de la companyia T de Teatre. Traducció castellana de Sergi Belbel.
- 1994-1995 *Testament*. Traduïda al castellà per Albert Ribas Pujol, al francès per Rosine Gars, a l'anglès per Janet Decesaris i a l'alemany per Klaus Laabs. Ventura Pons en fa una daptació cinematogràfica titulada *Amic/Amat* el 1999 que obté el premi Delfín de Plata al Festival de Cine de Troia (Portugal) del mateix any.
- 1996 *El gos del tinent*. Traduïda al castellà per Roser Berdagué i al francès per Rosine Gars i Jordi Dauder.
- 1997 *Confessió*. Traduït al francès per Michel Azama i al castellà per Miguel Signes.
- Precisament avui*. Traduïda al castellà per Arturo Pascual.
- 1998 *Olors*.
- 2000 *Petit regal a un pare (Apunt sobre la bellesa del temps-4)*. Traducció castellana de Manel Garcia.
- 1999-2000 *Això, a un fill, no se li fa*. Traduïda al castellà per Javier Olivares i a l'alemany per Klaus Laabs.
- 2000-2001 *L'habitació del nen (Les tretze de la nit)*. Estrenada al Teatre Lliure el 2003. Premi Max 2003 a la millor obra escrita en català. Traduïda al francès per Josep M. Vidal i Hervé Petit.
- 2002 *Tovalloles de platja (Apunt sobre la bellesa del temps-5)*.
- 2002-2004 *Salamandra*.
- 2004 *La Ventafocs (Potser sí, potser no)*.
- 2008 *Soterrani*.

relació de guions escrits per a televisió

Un somni i mil enganyifes.

La senyora Llopis declara la guerra.

A través del celobert.

Vídua però no gaire.

Recordar, perill de mort.

Digui, digui: 'Una hora en blanc' i 'L'avinguda del desastre'.

Gerani a l'hivern.

Poble Nou.

Pedralbes Centre.

Rosa.

Nissaga de poder.

Laberint d'ombres.

Nissaga/L'herència.

Rias Baixas.

Mirall trencat.

Mar de fons

El cor de la ciutat

Zoo

Amor en tiempos revueltos.

Ventdelplà.

més informació:

<http://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet>

<http://www.escriptors.cat/autors/benetjornet/>

<http://www.imdb.com/name/nm0070932/>

<http://www.doollee.com/PlaywrightsB/benet-i-jornet-josep-maria.html>

Xavier Albertí

(Lloret de Mar, 1962)

Titulat Superior en Direcció Escènica per l'Institut del Teatre, té també estudis de piano i de composició musical. Entre el 1996 i el 1999 va dirigir el Festival Grec de Barcelona. Ha estat director de l'àrea de creació de l'Institut Ramon Llull i actualment forma part de l'Equip de Direcció Artística del Teatre Lliure, d'on és, a més, artista resident.

Entre d'altres, ha estat guardonat amb els següents premis: premi Butaca al Millor Director per *Vianants*, premi ADE "Cipriano de Rivas Chérif" a la Millor Adaptació per *Maestros antiguos*, premi de la Crítica de València al Millor Espectacle no Valencià per *Mestres antics*, premi Butaca a la Qualitat i al Saber Fer per la programació del Festival Grec, premi Nacional Adrià Gual, premi Extraordinari d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre.

últims treballs com a director

- 2010 *Vida privada*, a partir de la novel·la de J. M. de Sagarra. Teatre Lliure.
- 2009 *Al cel (un oratori per a Jacint Verdaguer)*. Teatre Lliure.
Pasión sin puñales. Circo Price, Madrid.
- 2008 *El bordell*, de Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure.
La corte del faraón. Temporada Alta, Festival de Tardor de Catalunya - Girona/Salt.
Soterrani, de Josep M. Benet i Jornet. Sala Beckett.
Pinsans i caderneres, amb text de Narcís Comadira. Teatre Municipal de Girona.
- 2007 *La caiguda d'Amlet (o la caiguda de l'hac)*, de Jordi Oriol. Sala Beckett.
Recital de poesia catalana. Mostra de cultura catalana a Nova York
Made in Catalunya. Baryshnikov Ars Center .
El dúo de La Africana, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure.
Assajant Pitarra, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure.

2006 *Sangre Lunar*, de J. Sanchis Sinisterra. Centro Dramático Nacional.

PPP, amb Lluïsa Cunillé, a partir de textos de Pier Paolo Pasolini. Teatre Lliure.

Tennessee, sobre i a partir de textos de Tennessee Williams. Teatre Romea.

De Manolo a Escobar. Teatre Condal.

Crónica sentimental de España. Sala Muntaner.

Anna Lizaran

Actriu i directora formada a l'Escola d'Interpretació de Jacques Lecoq de París, té una àmplia trajectòria teatral. El 1972 funda el grup de teatre Els Comediants i el 1976 és membre fundadora del Teatre Lliure, on desenvolupa gran part de la seva carrera professional amb espectacles com: *Un matrimoni de Boston* de David Mamet, dir. Josep Maria Mestres; *L'hort dels cirerers* d'Anton P. Txékhov, dir. Lluís Pasqual; *Tot esperant Godot* de Samuel Beckett, dir. Lluís Pasqual; *Lear o el somni d'una actriu* de diversos autors, basada en *El rei Lear* de W. Shakespeare, dir. Ariel Garcia Valdés; *Quartet* de Heiner Müller, dir. Ariel Garcia Valdés; *Dansa d'agost* de Brian Friel, dir. Pere Planella; *Maria Estuard* de Friedrich Schiller, dir. Josep Montanyès; *Les noces de Fígaro* de Pierre de Beaumarchais, dir. Fabià Puigserver; *La bona persona de Sezuan* de Bertolt Brecht, dir. Fabià Puigserver; *El 30 d'abril* de Joan Oliver, dir. Pere Planella; *La senyora de Sade* de Yukio Mishima, dir. Jordi Mesalles; *Un dels últims vespres de carnaval* de Carlo Goldoni, dir. Lluís Pasqual; *Al vostre gust* de William Shakespeare, dir. Lluís Pasqual; *Les tres germanes* d'Anton P. Txékhov, dir. Lluís Pasqual; *La bella Helena* de Jacques Offenbach/Peter Hacks, dir. Pere Planella; *La nit de les tríbades* d'Olov Enquist, dir. Fabià Puigserver; *Titus Andrònic* de W. Shakespeare, dir. Fabià Puigserver; *Leonci i Lena* de Georg Büchner, dir. Lluís Pasqual; *Mahagonny* de Bertolt Brecht, dir. Fabià Puigserver, o *Camí de nit. 1854* de Lluís Pasqual.

Al TNC ha estrenat *Agost* de Tracy Letts; *El ball* d'Irène Némirovski, dir. Sergi Belbel; *El cercle de guix caucasià* de Bertolt Brecht, dir. Oriol Broggi; *Forasters* de Sergi Belbel; *Dissabte, diumenge i dilluns* d'Eduardo De Filippo, dir. Sergi Belbel; *Escenes d'una execució* de Howard Barker, dir. Ramon Simó, o *Galatea* de Josep Maria de Sagarra, dir. Ariel García Valdés.

Ha participat també en *Hamlet/La Tempestat* de W. Shakespeare, dir. Lluís Pasqual; *Morir* de Sergi Belbel; *El càntaro roto* de Heinrich von Kleist, dir. P. M. Sánchez; *Una jornada particular* d'Ettore Scola, amb Josep M. Flotats.

Ha dirigit els muntatges *Arsènic i puntes de coixí* de J. Kesselring i una sessió dedicada al poeta Joan Margarit del cicle Paraula de poeta del Teatre Lliure.

De televisió, entre d'altres, ha participat a les sèries *Via Augusta*, *L'un per l'altre*, *La Mari*, *La Mari 2* i *Porca misèria*. En cinema, entre d'altres, ha intervingut a les pel·lícules: *Herois* de Pau Freixas; *Morir o no* de Ventura Pons; *La primera noche de mi vida* de Miguel Albaladejo; *Actrius* de Ventura Pons; *La Celestina* de Gerardo Vera; *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons; *Souvenir* de Rosa Vergès; *Tacones lejanos* de Pedro Almodóvar; *La teranyina* d'Antoni Verdaguier; *El vicari d'Olot* de Ventura Pons.

Entre els nombrosos premis que ha rebut, destaquen: Premi Margarida Xirgu, 1982; Premi Nacional de Teatre, 1984; Premi de l'Associació d'Actors i Directors per *El perquè de tot plegat*, 1995; Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, 2000; Premi Max per *Tot esperant Godot*, 2001; Premi de Teatre dels Premis Nacionals de Cultura de la Generalitat per la seva trajectòria, 2003; Premi de la Crítica de Barcelona per *Un matrimoni de Boston*, 2007; Medalla del Treball President Macià, 2008; Premi Gaudí a la millor actriu del cinema català per *Forasters*, 2008; i cinc premis Butaca, per: *Actrius*, *La primera noche de mi vida*, *Escenes d'una execució*, *Forasters* i *Un matrimoni de Boston*.

Alícia Pérez Borràs

Formada principalment a l'estudi Festino Barocco amb Txiki Berraondo i Manuel Lillo, ha seguit nombrosos cursos monogràfics d'interpretació, dansa, tècnica vocal, cant, manipulació d'objectes i doblatge amb alguns dels especialistes més destacats del país. Ha treballat, entre d'altres, sota la direcció de Xavier Albertí (*Troilus i Cressida*, de W. Shakespeare; *Orgia*, de Pier Paolo Pasolini; *Más extraño que el Paraíso*, de Jaime Gil de Biedma i Lluïsa Cunillé; *El gat negre*, de Lluïsa Cunillé), Carles Salas (*Hamlet*, de W. Shakespeare; *Dies de dansa*), Carlota Subirós (*I mai no ens separarem*, de Jon Fosse; *Ària del diumenge*, *Líliom*, de Ferenc Mòlnar), Ramon Simó (*Antígona*, versió de Jordi Coca), Xicu Masó i Pep Tosar (*El Mestre i Margarita*, de M. Bulgàkov). També ha participat en diversos espots i curtmetratges. Amb Rigola ha treballat *Juli Cèsar*, *Santa Joana dels escorxadors*, *Ricard 3r* i *Arbusht*. El 2006-07 va formar part del repartiment d'*Otel·lo*, dir. Carlota Subirós i d'*El dúo de la Africana*, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. El 2008, i a la reposició del 2010, va formar part del repartiment de *2666*, de Roberto Bolaño, dir. Àlex Rigola. Aquesta temporada ha participat a *Vida privada*, dir. Xavier Albertí a partir de la novel·la de Josep M. de Sagarra. En televisió ha participat també a les sèries *Lo Cartanyà*, *Mar de fons* i *La Via Augusta*, de TVC.

EL CANAL- CENTRE D'ARTS ESCÈNIQUES SALT/GIRONA

El CANAL-Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona és un centre nacional de producció i de creació escènica que forma part de la xarxa de centres públics conjuntament amb el Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure i els Centres d'Arts Escèniques de Reus i de Terrassa. L'Ajuntament de Salt, l'Ajuntament de Girona, la Diputació de Girona i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya són les institucions conveniades que han engegat el centre.

Des dels seus inicis, els **objectius** que persegueix el Centre són: produir i coproduir espectacles de primera línia des de l'àrea urbana de Girona però amb la voluntat que tinguin una exhibició posterior el més àmplia possible. Aquests espectacles són sobretot de teatre, i molt especialment de teatre de text; el Centre treballa conjuntament amb el Temporada Alta-Festival de Tardor de Catalunya, i aquesta col·laboració ha de servir als creadors del nostre país com a espai natural de trobada amb creadors estrangers i també com a trampolí per accedir a programacions de fora del nostre país; el Canal vol ser un lloc de treball també per a les noves generacions de creadors que van sorgint a Catalunya; el Centre vol col·laborar a difondre i a fer créixer l'autoria catalana; col·laborar a teixir conjuntament amb el TNC, el Teatre Lliure, el Mercat de les Flors, els Centres d'Arts Escèniques de Reus i de Terrassa, la nova xarxa de producció teatral pública de Catalunya; treballar conjuntament amb els teatres del Servei Metropolità de Teatres i Auditoris (Teatre Municipal de Girona, Teatre de Salt, Sala la Planeta i Auditori de Girona) tant per aconseguir una programació millor, com per aconseguir arribar a un públic més ampli.

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona produeix cada temporada un mínim de quatre espectacles que es gestionen des del Centre i per cada es compta amb coproductors (Teatre Lliure, Teatro Español de Madrid, Festival Grec...), la qual cosa permet, a banda de poder fer propostes amb més mitjans, garantir la seva exhibició i gira posterior. També cada temporada els Centres de Creació de Reus, Terrassa i Salt/Girona presenten una coproducció conjunta.

EL CANAL va iniciar la seva activitat la tardor del 2007 amb l'estrena de *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés, dirigit per Joan Ollé. La temporada 2007-2008 es varen presentar, a més de *Coral Romput*, *Blanco*, d'Octavio Paz, dirigit per Frederic Amat, *Brossalobrossotdebrossat*, de Carles Santos, i

Pinsans i Caderneres, dirigit per Xavier Albertí, i la coproducció de tots els Centres de Creació *El silenci del mar*, de Jean Bruller, dirigit per Miquel Górriz. La Temporada 2008-2009 El Canal ha presentat *La marea*, de Mariano Pensotti, *Petó Públic*, dirigit per Rosa Maria Sardà, *Vides Privades*, dirigit per Jordi Prat, *Mort d'un viatjant*, dirigit per Mario Gas, *La revolució*, de Jordi Casanovas, *Traïció*, dirigit per Carles Alfaro i la coproducció de tots els centres de creació *La vida lluny dels poetes*, dirigida per Josep Pere Peyró.

En la temporada 2009-2010 El Canal ha presentat *El Quadern Gris* de Josep Pla, dirigit per Joan Ollé; *Al cel, un oratori per a Jacint Verdaguer* de Narcís Comadira, dirigit per Xavier Albertí; *El jardí dels cinc arbres* de Salvador Espriu, dirigit per Joan Ollé; *Alaska i altres deserts*; *Le sort du dedans* de Camille Decourtye i Blai Mateu Trias, *L'Odíssea* d'Homer, dirigida per Antoni Calvo.

La futura seu de EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona, la Factoria Cultural de La Coma-Cros, està actualment en fase d'obres. A la Coma-Cros EL CANAL hi tindrà espais d'assaig, magatzems, oficines i un espai d'exhibició modulable. Actualment els espectacles del Centre s'estrenen als espais teatrals existents a Girona i Salt (Teatre Municipal, Teatre de Salt, Sala La Planeta...).